

DO MALEBNÉHO ŠVÉDSKEHO MESTEČKA HALLEHOLM
ZAVÍTALA ROZPRÁVKOVÁ ZIMA A S ŇOU AJ ĎALŠIA PORCIA
LÁSKY A ŠKORICOVÝCH SLIMÁKOV.

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

Zimné kúzlo

s vôňou škorice

metafora®

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

*Zimné
kúzlo*
s vôňou škoric

RUTH KVARNSTRÖM-JONES

Zimné kúzlo s vôňou škorice

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora,
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 101. publikáciu.

Zimné kúzlo s vôňou škorice, ktorú vydalo vydavateľstvo Printz Publishing v roku 2021,
preložila do slovenčiny Martina Antošová
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Ilustrácia na obálke Žaneta Aradská
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 368
Tlač THB, a. s.

Julstök i Halleholm val Ruth Kvarnström-Jones first published by Printz Publishing,
Sweden, in 2021.

Published by agreement with Norstedts Agency and Corto Literary Agency.
Julstök i Halleholm © Ruth Kvarnström-Jones

Cover illustration © Žaneta Aradská, 2021
Slovak edition © GRADA Slovakia, s.r.o., 2021
Translation © Martina Antošová, 2021

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-270-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-269-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-268-1 (print)

1. kapitola

Halleholm október 2010

Lovisa Lindegrenová pozdvihla pohár šumivej zelenej tekutiny k čarodejnici stojacej za barom osvetleným sviečkami v krčme *Uppin Arms*, obľúbenom podniku v britskom štýle v srdci Halleholmu, malého pobrežného mestečka usadeného medzi dvomi polostrovmi približne štyridsať kilometrov severne od Štokholmu. „Skvelé,“ zaškerila sa.

Majiteľka, Angličanka Simone Saundersová, sa na ňu chlipne pozrela a uznanlivo vycerila diabolské začíernené zuby.

Lovisa sa vo svojom kostýme tekvice zachvela od šťastia. Zbožňovala všetky sviatky a oslavy: Halloween, Deň svätej Lucie, Vianoce, Silvester, Veľkú noc, Valborg aj Svätójánsku noc. Pravdupovediac, vítala akúkoľvek zámienku, kvôli ktorej sa ľudia mohli zísť, jesť, piť a zabávať sa. A predsa... Obzrela sa po miestnosti. Dokonca aj teraz, keď bola obklopená dôverným teplom rodného mesta, ju pri pomyslení na Ceciliu píchalo pri srdci. Tá bola kráľovnou osláv v ich rodine a žila pre tanec a krásne baletné sukničky. Jej blondávané vlasy vždy zmizli Lovise z dohľadu práve vo chvíli, keď sa otočila, aby sa presvedčila, či skutočne zazrela svoju staršiu

sestru náhliť sa cez halleholmské námestie. Hoci mala na sebe dlhý čierny plášť a baletné špičky. Čo bolo takisto šialené. Pokiaľ si pamätala, Cecilia nikdy nemala žiaden taký plášť.

A v tomto období roka, keď je počas Halloweenu a Sviatku všetkých svätých hranica medzi všetkým živým a mŕtvym tak zvláštne tenká, cítila Ceciliinu prítomnosť ešte viac. A aj sklamanie – ktoré nasledovalo vždy po prívale nelogického očakávania – ju zasiahlo vždy silnejšie. Natrénovanou silou vôle Lovisa zahnila hroziacu vlnu ponurého smútku, ktorý by jej úplne skazil náladu. Obrátila pozornosť späť k svojim priateľom.

Julia Halleholmová, jediná dcéra prominentnej rodiny Halleholmovcov a prapravnučka Lovisinho praprastarého otca, žiarila v na mieru ušitom kostýme čarodejnice s výrazným modrým vtáčím perom na klobúku. Vytiahla tenučkú nôžku zo sladkého drievka z čierneho košíčka s čokoládovou posýpkou a marcipánovými očami, vložila si ju do úst a oblizla z prstov polevu z tmavej čokolády. Snažila sa prekričať pesničku z filmu *Krotitelia duchov*, ktorá sa hlasno ozývala z neďalekého reproduktora. „Tieto pavúčie koláčiky sú vynikajúce. Ešte nikdy som neochutnala piškótové cesto so sladkým drievkom.“

„Ani ja,“ priznala Lovisa. „Museli sme trochu experimentovať, aby sme dosiahli ten správny pomer.“

„Dnes popoludní som zašla dolu do pekárne,“ povedala Julia postave celej obviazanej v obväzoch so strašidelne bielou tvárou. „Lovisa bola kompletne zavalená nohami, krídlami a očami. Mala tam celú továreň s desivými časťami tiel. Žasnem, že to všetko zvládla dokončiť.“

Múmia, za normálnych okolností známa ako lekár Axel Halleholm, prehltna dúšok svetielkujúcej Bloody Mary a pri pohľade

na sestru pobavene nadvihla obočie. „Žasnem nad tým, že vôbec niečo zvládaš ušiť. Zdá sa, že dole v pekárni tráviš rovnako veľa času ako hore vo svojom ateliéri.“

„Je to náročné,“ povzdychla si Julia a predstierala utrpenie. „Čo mám robiť, keď sa všetky tie Lovisine lahodné vône vznášajú cez podlahu nahor rovno ku mne? Večne sa obávam, že zmeriam nejakú klientku a tá priberie dva centimetre v páse ešte skôr, ako opustí budovu.“

„Ha!“ zasmiala sa Lovisa. „Z tvojich úst priamo do mojej pokladnice. Niežeby som sa sťažovala,“ ukázala na ňu prstom. „Odkeď sme znova otvorili a rozniesli sa chýry o tom, že tu prevádzkujeme našu malú knižnicu, zmenila sa pekáreň na mekku dôchodcov. Stále viac ich sem prichádza požičať si alebo vrátiť knihy a vždy zostanú na kus reči a koláč. A keď sa potom začínajú poberať domov, vystriedajú ich matky a deti, ktorým sa práve skončilo vyučovanie. Nemôžem uveriť, že sa toho udialo toľko iba za dva týždne.“

Axel ju objal okolo pliec a pobožkal na vlasy. „A ja nemôžem byť na teba viac hrdý. Vyzdvihla si si dnes dodávku?“

„Pôjdem po ňu v pondelok. Je to iba stará rachotina, kým si budem môcť dovoliť niečo poriadne, ale posluži.“

„Povedal som ti to už predtým a zopakujem to znova. Ak potrebuješ lepšie auto, veľmi rád ti naň prispejem.“

„Axel, si úplné zlatíčko, ale ešte stále nie som pripravená miešať svoju novú prácu s potešením. Použijem časť peňazí od Magdaleny za prenájom Juliinho ateliéru. Nemohla by som si kúpiť dodávku, ak by mi vopred nezaplatila za celý rok. Tie peniaze sú darom z nebies.“

„A veľmi šikovne tak vás dve prinúti, aby ste spolu celý rok vychádzali. Skvelý ťah, babička Magdalena.“

Lovisa ho štechla do rebier. Mohla predpokladať, že Axel spomenie narážku na trpký šesťdesiatročný spor medzi ich starými mamami, Ameliou Lindegrenovou a Magdalenou Bernaborg-Halleholmovou, ktorý vyvolala smrť dieťaťa a skrachované podnikanie. Rodiace sa prímerie medzi vnúčatami – a najmä to medzi Lovisou a Axelovým starším bratom Reubenom – zatiaľ trvalo dva mesiace. A Lovisa Reubenovi stále ani trochu nedôverovala.

Nasmerovala rozhovor späť k bezpečnejšej téme. „Tá dodávka bude hodná každého *öre*. Od pondelka budeme dodávať osemsto škoricových slimákov týždenne do halleholmskej nemocničnej kaviarne a už prijímame objednávky na Vianoce.“

Axel ju objal pevnejšie. „Pekáreň si opäť získava v meste skvelú povest.“

Chytila ho okolo krku a pritiahla si ho k sebe, aby ho pobožkala.

„Nechajte si to na neskôr, vy dvaja,“ zavrčala Julia.

Lovisa zatlieskala. „Neskutočne sa teším na Vianoce. Chcem si opekať gaštany na otvorenom ohni a cítiť v nose štipľavý mráz. Minulý rok som zažila len pochybné centrálné kúrenie a londýnske mrholenie.“ Pri tej spomienke pokrčila nosom.

„Myslím, že to môžeme zariadiť,“ poznamenal Axel a ukázal obviazaným prstom na dvoch zlých démonov s bláznivými neónovými tvármi pri dverách. „Mohli by to byť tvoji rodičia?“

Lovisa sa postavila na špičky, aby videla ponad dav ľudí. „Hej. Môžeš na nich zamávať? V tom obleku múmie ťa určite neprehliadnu.“

Axel zakýval na démonov a potom sa zahľadel na svoj kostým. „Na toto som naozaj hrdý. Trvalo mi celých desať minút, kým som to dal dokopy. Do poslednej chvíle som si nebol istý, či sa mi podarí odísť z nemocnice. Prípomínam, že keď sa cezo mňa dostane

tento červený nápoj, budem potrebovať pomoc. Neexistuje žiaden, hm, plán B.“

Dievčatá vykriekli od smiechu.

Lovisa si pretrela oči. „A čuduješ sa, prečo ťa milujem.“ Niežeby sa ona sama niekedy čudovala. Odkedy si dovolila doktora Axela Halleholma skutočne milovať, ich vzťah bol z hodiny na hodinu čoraz silnejší.

„Dá sa na mne niečo nemilovať?“ usmial sa na ňu s tým istým nenúteným šarmom, vďaka ktorému sa pri ňom upokojovali choré deti. Jeho svetlé blond vlasy svietili v žiare sviečok ako svätožiara.

Lovisino srdce horelo plameňom zapáleným ich vzájomnou láskou. „Tento druh chvastania ťa bude stáť ďalší bozk.“

Axel jej hneď splatil svoj dlh.

Julia sa načiahla po podnose s čokoládovými netopiermi. Odhryzla konček krídla a prehltla. „Myslela som si, že matka tu už bude. Povedala, že sa pokúsi prísť. Stále jej hovorím, že musí byť viac spoločenská a naozaj som bola presvedčená, že dnes večer príde. Minulý víkend to potvrdila. Dokonca som jej ušila kostým čarodejnice *Endory*.“

Lovisa sa zachichotala už len pri pomyslení na dokonalú a dosť rezervovanú Désirée Halleholmovú oblečenú v hráškovozelenej a fialovej. Na chrbte zacítila vlnu prievanu. Zhrbila sa, otočila a s prižmúrenými medovoorieškovými očami sa snažila zistiť, odkiaľ prichádza ten náhly pocit, akoby ju niekto sledoval.

Axel kopíroval jej pohľad. „Čo sa deje, miláčik?“

„Myslela som si...“ prinútila sa do širokého úsmevu. „Nie, nič to nebolo.“ Nikdy to nič nebolo. Prečo teda nemohla poslúchnuť sedliacky rozum a potlačiť predstavy o Ceciliinej prítomnosti? „Ahoj, mami.“

Birgitta Lindegrenová si stiahla halloweensku kapucňu a po-bozkala dcéru. „Je tu úplne plno. Rada ťa vidím, Axel, a teba tiež, drahá Julia. Si tá najtrendovejšia čarodejnica v celom podniku. Dúfam, že si nájdeš čas ušiť mi šaty. Koncom budúceho mesiaca sa chystám do New Yorku.“

Julia sa začervenala. „Ach, ďakujem. Určite si nájdem čas. Dám vám ich za priateľskú cenu.“

Lovisu bodol pri srdci záchvev pocitu viny. Celé roky pohrďdala Juliinou aroganciou a nevraživosťou bez toho, aby si uvedomovala, že sú iba akýmsi štítom, ktorým sa pokúša chrániť kvôli nedostatku sebaúcty a hlboko zakorenenej neistoty. Lovisa chápala jej nedostatočnú sebaúctu. Kým jej diagnostikovali dyslexiu, verila, že je totálne neschopná a pomáhala si tým, že robila zo seba šaša. Teraz už o sebe aj o Julii vedela omnoho viac. Vedela tiež, že poriadne zakorenené neistoty z detstva nikdy skutočne nevymiznú.

Žiadostivo zazerajúci zlý démon podal jej matke čudesný modrý nápoj.

„Vďaka. Myslím.“ Birgitta sa pozrela na pohár. „Čo je to?“

Spod kapucne sa zjavil Olle Lindegren. „Nemám tušenia. Simone ma uistila, že ti to bude chutiť.“ Zahryzol do okrúhleho oranžového koláčika s dvomi čokoládovými zubami a so zelenou stopkou z marcipánu. S doširoka otvorenými očami prehltoľ ľahučké piškótové cesto a prekvapene kývol na dcéru. „Tekvicová príchuť. To sa mi páči.“

„Ďakujem, ocko. Dnes sme predali stovky halloweenskych koláčov a zákuskov. Myslím, že väčšina ľudí oslavuje o deň skôr, pretože je sobota, ale na zajtra mám na vyzdvihnutie rezervovaných ďalších jedenásť strašidelne zdobených tort.“

„To je dobre. Budeš potrebovať finančnú rezervu, aby si prežila január. Všetci budú držať diéty a s peniazmi budú natesno. V stavebníctve je to rovnako. Každý chce, aby bolo všetko hotové do Vianoc, a január je potom úplne pokojný.“

„Dúfam, že dovedy zarobím dosť na to, aby som to prežila. Banka je spokojnejšia a ja tiež.“

Birgitta pohladkala Lovisu chrbtom ruky po líci. „No buď opatrná.“

„Budem. V auguste som si úprimne myslela, že som to celé zbabrala.“

Nastalo medzi nimi ticho.

Lovisa rozhodila rukami. „Viem, všetci sme si to mysleli. Odteraz to však bude úplne iné. Tvrdá práca a všetko pôjde ako po masle.“

„Na to si pripíme,“ ozval sa Axel. „Tvrdá práca, všetko pôjde ako po masle... a optimizmus.“

Lovisa sa naňho usmiala. „Prečo, pán Halleholm? Mám priateľa a prosperujúcu pekáreň. Čo by sa mohlo pokaziť?“

2. kapitola

Chladná noc sa blížila k mrazom. Lovisa s Axelom kráčali domov cez šuchotavé jesenné lístie na halleholmskom námestí. Boli zavesení jeden do druhého, ruky hlboko zastrčené do vreciek na bundách.

Lovisa vdychovala čerstvý vzduch. „Milujem vôňu jesenných nocí. Mám dojem, že teraz je ten správny čas vyhrabať hrubšie bundy a rukavice.“

Axelovo obočie zmizlo za lemom jeho čiapky. „Neuvedomil som si, že jesenné noci majú nejakú špecifickú vôňu.“

Lovisa naňho zazrela. „Samozrejme, že majú. Čistú a sviežu a tak trochu dokonalú, pretože sa blížia Vianoce.“

Axel sa zhlboka nadýchol „A je to dobré na dutiny.“

„To tiež.“

Veselé tekvice lemujúce rampu pred pekárňou boli teraz, po dohorení sviečok, tmavé, ale v troch veľkých arkierových oknách zostali rozsvietené maličké LED svetielka, ktoré osvetľovali oranžové a čierne pečivo uložené na zlatom, zelenom a červenom lístí. Malý oznam v rámičku na fotografe uvádzal, že lístie láskavo dodal Gretin skleník, kvetinárstvo z opačnej strany námestia. Sedliacky rozum by mohol naznačiť, že koláče sú atrapy, no iba zasvätenci zo sveta pekárni by hádali, že sú vyrobené z maľovaných snehových pusiniék.

„Keď je vonku tma, tie okná vyzerajú ešte lákavejšie,“ poznamenal Axel. „Čo budeš robiť po Halloweene?“

„Nič zásadné. Ostaneme pri jesennej téme a použijeme sezónne ovocie a malé ovocné koláčiky. Už som vyrobila z cesta košíčky. To je na veciach do výkladu skvelé – môžem ich pripraviť v dostatočnom predstihu, pretože sa nebudú jesť. Ale,“ triumfálne zamávala Lovisa prstom, „na Vianoce plánujem medovníkový betlehem.“

„Taký, aký robieval tvoj starý otec Johan?“

„Presne. Myslela som, že by to bol pekný prejav úcty k nemu a zároveň aj niečo pre starších Halleholmčanov, čo by si pamätali a užili.“

„Všetko máš premyslené.“ Axel ju vzal to náručia a ponoril nos do jej svetlohredzavých kučier.

Zasnene vzdychla. „Poďme hore.“

Trojposchodová budova, známa pre svoj status najstaršieho kamenného domu v Halleholme, patrila Lovisinej rodine odvtedy, ako ju v roku 1946 jej prastarý otec Gustav Halleholm kúpil ako svadobný dar pre svoju dcéru Ameliu. Stará mama Amelia, vynikajúca krajčírka, prerobila prvé poschodie na svoj ateliér, zatiaľ čo starý otec Johan, vychýrený pekár, viedol na prízemí pekáreň. Dom zanechali vnučke, ktorá prejavila záujem o pečenie a naučila sa toto remeslo po boku svojho starého otca.

Lovisa odjakživa milovala priestranný byt na najvyššom poschodí s prekrásnym výhľadom na halleholmské námestie a strechy domov z osemnásteho storočia. Tieto izby slúžili v jej detstve ako jej druhý domov, útočisko pred nástrahami života. Každý škrabanec na pulte z borovicového dreva jej pod prstami pripadal známy. Každý tanier a hrnček predstavoval nejakú spomienku. A väčšina tých spomienok bola šťastná.

Kým sa Lovisa prezliekla do županu a pripravila dva hrnčeky horúcej čokolády, Axel založil oheň v kozube a zapálil sviečky na kozubovej rímse a konferenčnom stolíku. Nórsky lesný kocúr s chýbajúcou časťou uška podriemkaval v hojdacom kresle pri ohni.

Axel si sadol na pohovku a potom sa naklonil a jemne pohladil kocúra po boku. „Krásavec nám priberá.“

„Máš pravdu.“ Lovisa sa usadila na predložku zo sobej kožušiny a oprela sa o pohovku medzi Axelovými nohami. Keď jej prstami masíroval stuhnutý krk, zastonala. „Lenže brať mu jedlo mi pripadá kruté, keď viem, aký býval kostnatý a vystrašený.“

„Ako dlho ho už máš?“

„Počkaj. Prišiel sem počas mojej druhej noci v tomto dome, takže to bolo koncom marca.“ Lovisa počítala na prstoch. „Sedem mesiacov.“

„Takže vie, že nebude hladovať. Zaobstaraj mu nejaké jedlo pre staršie mačky. A dávaj mu menej škoricových slimákov,“ dodal Axel šibalsky.

Ruky blúdiate po Lovisinej vnútornej strane županu a masírujúce jej unavené plecia ju obrali o akúkoľvek chuť protestovať a brániť Krásavcovu lásku ku koláčom. Klesali jej viečka. Vďaka bohu, že dnes v noci sa posúva čas o hodinu späť, hodinu spánku navyše uvíta. Bola hore od piatej ráno.

„Loviska?“ oslovil ju Axel.

Keď počula Axela vysloviť zdobneninu jej mena, ktorou ju oslovovali rodičia, vždy ju to zahrialo pri srdci. „Hmm?“

„Ako chceš stráviť Vianoce, teda okrem gaštanov a snehu?“

„S tebou,“ zamrmlala.

„Ja tiež.“ Pobožkal ju na krk.

Znova zastonala.

„Budem však musieť byť v Halleholm Hall. Budú to naše prvé Vianoce bez otca.“

Lovisa sa vzpriamila. Odpila si z horúcej čokolády a potom pomaly položila hrnček späť na stolík. Obrátila sa tvárou k Axelovi. „Celé sviatky?“

„V každom prípade na Štedrý večer.“

„A Désirée nebude chcieť stráviť Vianoce vo svojom novom dome?“

„Pochybujem. Reuben a Ellen určite neodídu na Vianoce z Halleholm Hall a moja matka bude chcieť byť s vnúčatami. V utorok budú mať dva roky, takže bude poriadne veselo. Úprimne, myslím

si, že práve vďaka nim sa máme podariť prežiť tieto prvé sviatky. Minulý rok bol otec taký chorý, že to bola úplná nočná mora.“

„Muselo to byť strašné.“ Lovisa sa v mysli vrátila k iným Vianociam, ktoré strávila pri nemocničnej posteli. Umelý stromček s lacnými ozdobami. Prenikavý zápach čistiacich prostriedkov zmiešaný s pachmi nemocničnej stravy, ktoré sa jej držali na oblečení ešte dlho po návšteve. Prehnaná veselosť. Bolo by ľahšie jednoducho sa niekam zavrieť a Vianoce úplne ignorovať. Potlačila tú spomienku a vrátila sa späť k rozhovoru.

„Zvážila by si ešte, či sa ku mne v Halleholm Hall nepridáš?“ spýtal sa práve Axel. „Nie na celý deň. Chápem, že budeš chcieť stráviť čas aj s Ollem a Birgittou v Halleholm South, ale možno ráno na kávu? Alebo aj na obed. Na Štedrý deň sa musíme vidieť. Skrátka musíme.“

„Pekáreň bude dopoludnia otvorená.“

„Dokedy?“

„Do jednej.“

„Tak príď potom.“

Lovisa rozhodila rukami. „Nemyslíš si skutočne, že Reuben ma privíta v Halleholm Hall? Možno sme vyhlásili prímerie, ale tá vyvesená vlajka je skôr špinavo sivá než biela. A keby ma dokonca aj pozval, čo neurobí, stráviť takéto veci potrebuje istý čas. Iba pred tromi mesiacmi robil všetko pre to, aby pekáreň skrachovala a aby mojím rodičom ukradol Halleholm South.“ Zamávala naňho prstom. „A ukradol mi zmluvu s halleholmskou nemocničnou kaviarňou. Strata toho kontraktu by znamenala pre pekáreň koniec a on to vedel. Viem, že je to tvoj brat, ale ten chlap je nafúkaný falošný somár, a ak sa pýtaš, či s ním chcem stráviť Vianoce, tak rozhodne nie.“

„Viem, že s Reubenom je to náročné, ale Ellen a deti máš rada. A obľúbiš si aj moju matku, keď ju lepšie spoznáš. Julia tam bude, samozrejme, tiež. Aj moja stará mama.“

„Magdalena?“ zaškerila sa Lovisa. Hoci Magdalena Bernaborg-Halleholmová bola zrejme príčinou všetkej tej zlej krvi medzi ich rodinami, na zdesenie svojho najstaršieho vnuka Reubena sa táto stará ženská hlava rodiny Halleholmovcov snažila veci napraviť a uviesť ich na pravú mieru. „Tá je skvelá. Stále žasnem nad tým, že zaplatí za výstavbu tvojho detského hospicu.“

„Je to správna žena. To, že už skutočne máme zdroje na financovanie hospicu, úplne mení situáciu. Plány a náčrty, ktoré boli kedysi iba nápadmi a snami, môžeme teraz zrealizovať. Bernaborgovci boli vždy veľkí filantropi, ale podporovali skôr umenie ako vedu.“

„Nejde mi do hlavy,“ poznamenala Lovisa, „ako sa ľudia tu v okolí dozvedeli o hospici. Dnes som začula v pekárni jeden pár a obaja vraveli, aký je to skvelý nápad.“

„Muselo sa to rozniesť hneď, ako sme oficiálne zaevidovali nákup pozemku a jeho účel. Sú to všetko verejne dostupné informácie.“

„Ako prišli Bernaborgovci k svojmu bohatstvu?“ Bolo zábavné, že odjakživa vedela, že Bernaborgovci sú miliardári, ale nikdy sa neprestala čudovať, ako sa nimi stali.

„Začínali ako stavitelia lodí, najprv rybárskych a nákladných, potom expandovali a rozšírili výrobu aj o vojenské lode a, samozrejme, luxusné zaoceánske parníky. No tie naozaj veľké peniaze pochádzajú z ropy a benzínu.“

„Nie je to trochu veľký skok mimo?“

„Podľa všetkého neúmyselný. Môj praprastarý otec investoval do začínajúcej ropnej spoločnosti, aby podporil svojho starého ruského priateľa. Vítali a mali šťastie.“

„Zaujímavé, ako Bernaborgovcom hovoríš *oni*.“

Axel sa zarazil. „Nikdy som nad tým neuvažoval, ale je to pravda. Babička Magdalena im vraví *my* a zvyšok našej rodiny *oni*. Máš pravdu. Je to zvláštne, keď o tom teraz premýšľam.“

„A to meno vymrie.“ Lovisa hľadela na dohorievajúce plamene ohňa. „Škoda. Je to krásne meno.“

„Je, ale vymyslené. Myslím, že Bernaborgovci boli pôvodne Karlssonovci. Tak ako sa Halleholmovci pôvodne volali Pehrssonovci.“

„Rozmýšľal si niekedy, že by si pridal k svojmu menu Bernaborg? Aby pokračovalo ďalej?“

„Bernaborg-Halleholm? Nie, ale nikdy nehovor nikdy. Možno, ak budem mať deti. Tak teda, prídeš na Vianoce do Halleholm Hall?“

„Nemôžeme si spraviť naše vlastné malé Vianoce tu ešte predtým, ako pôjdeš do Halleholm Hall a ja otvorím pekáreň?“

Axel sa zatváril sklúčené. „Očakáva sa, že dvadsiateho tretieho prespím v Halleholm Hall.“

Lovisa pocítila, ako jej stuhla brada. „Prečo? Máš vlastný život. Dokonca aj vlastný byt.“

„Tradícia.“

„Lenže tradície sa časom, ako dospievame, menia. Nič nezostáva rovnaké.“ Lovisa prechádzala prstom po okraji hrnčeka a popritom sa snažila prehltnúť sklamanie a vymyslieť nejaký kompromis. Zodvihla zrak. „Príď po večeri na Halleholm South. Môžem ťa vyzdvihnúť. Vieš, že budeš veľmi vítaný.“

„Nemôžem na Štedrý večer len tak odísť. Vždy chodievame na polnočnú omšu spoločne.“

„Aj *my*. Zdá sa, že sa teda budeme musieť vidieť tam.“ Lovisa vstala. „Prečo sa však pýtaš, ako by som chcela stráviť Vianoce, ak tu nebudeš?“

„Pretože chcem, aby sme niečo vymysleli.“ Axel sfúkol sviečky. „Tento prvý rok bez môjho otca bude náročný. Mohla by si sa aspoň pokúsiť vyjsť mi trochu v ústrety, aby sme sa stretli niekde na polceste.“

„Ako na polceste medzi polostrovmi dole pri môle? Možno by sme si skrátka mali na Vianoce darovať ďalekohľady, aby sme sa mohli vidieť z Halleholm South a Halleholm Hall bez toho, aby sme vôbec museli vyjsť z domu.“ Lovisa sa pri predstave, ako sa pozerajú na seba z výbežkov dvoch halleholmských polostrovov, usilovala zostať pokojná. „Pretože ja to vidím tak, že ty nemieniš ustúpiť ani o krok.“

Axel potriasol hlavou. „Nemienim sa hádať. Obaja sme unavení a teraz aj podráždení. Poďme do postele.“

Lovisa upadala do nepokojného spánku, keď jej Axel ovinul ruku okolo pása. Nos si položil na jej zátylok.

„Lúbim ťa,“ zašepkal.

Namiesto odpovede ho chytila pevnejšie za ruku.

3. kapitola

V nedeľu popoludní boli všetky stoly v hlavnej miestnosti pekárne aj každé jedno kreslo v salóniku obsadené. Do kuchyne prenikal štebotavý zvuk hlasov a štrngot porcelánového riadu a miešal sa tam s vrčaním a hučaním dvoch umývačiek riadu, ktoré bežali od skorého rána.

K tomu všetkému hluku sa ešte pridalo škvŕkanie Lovisinho žalúdka. Teraz však nebol čas na prestávku. S rýchlosťou a presnosťou odborníka pokračovala v zdobení a krájaní. Všetky kúsky pečiva vyzerali identicky.

Do lietacích dverí oddelujúcich hlavnú miestnosť od kuchyne strčila hlavu Tilda, Lovisina verná pomocníčka, ktorá sa starala o pekáraň, kým Lovisa piekla tovar. „Už nám dochádzajú zombie rezy a práve si prevzali poslednú halloweensku tortu.“

„Už ich nesiem.“ Lovisa vložila podnos s čerstvými vanilkovými zombie rezmi do vitríny na pulte. „Toto je posledná várka, ale o hodinu zatvárame, takže je to v poriadku. Ďakujem ti, že to tu všetko zvládaš sama. V kuchyni som sa ledva stíhala nadýchnuť, nieto ti ešte pomôcť.“

„Kým ľudia váhajú, čo si majú vybrať, je to v poriadku, ale ak to bude takto pokračovať, budeme potrebovať ďalší pár rúk.“

Z dverí označených nápisom *Privat*, vedúcich na bočnú chodbu k schodom do ateliéru na prvom a k Lovisinmu bytu na najvyššom poschodí domu, sa vynorila Julia. „Nebesá, tu je teda rušno.“

„Áno, práve sme hovorili, že čoskoro budeme potrebovať ďalší pár rúk na obsluhovanie,“ pritakala Tilda.

Lovisa si utrela ruky do zástery. „Mama sa ponúkla, že ak ju budeme potrebovať, môže tu pred Vianocami pracovať cez víkendy. V novembri pôjde navštíviť Johannu, ale vráti sa prvý decembrový týždeň.“

„Johannu?“ opýtala sa Tilda.

„Moju staršiu sestru. Žije v New Yorku.“

Tilda si plesla dlaňou po čele. „Vedela som to.“

Julia si vzala strašidelnú snehovú pusinku a pripísala jej cenu na svoj účet za pultom. „Mám rada tvoju mamu. Moja začína byť každým dňom nejako viac zamyslená.“

Tilda skrivila ústa. „Už som sa s tvojou mamou stretla?“

Julia krátko prikývla. „Pri opätovnom otvorení pekárne.“

„Désirée a Julia nám dali nálepky *ex libris* na naše knihy v knižnici,“ pripomenula jej Lovisa.

„Hnedé oči, blond vlasy ostrihané na mikádo, členka?“ rozpaľovala sa Tilda.

„Presne tá,“ odpovedala Julia. „Lovisa, už si objednala nové knihy?“

„Včera. Mali sme dosť peňazí na všetko, čo ľudia navrhli na lístkoch v škatuli, a pár stoviek ešte zvýšilo. A pri takej veľkej objednávke sme získali aj doručenie zadarmo.“

„Poviem to starej mame Magdalene. Bude nadšená. Svojím spôsobom je celkom veľká filantropka.“

Ozval sa zvonček pri dverách. Na prahu stáli dvaja malí duchovia v dlhých bielych plachtách a žabacích gumákoch.

Julia zalapala po dychu a zdesene sa chytila za krk. „Duchovia!“ Malé strašidlá sa zasmiali.

„Bu-bu-bu!“ zakričal jeden z nich.

Dovnútra vošla Ellen Halleholmová. „Psst, Lyon. Si príliš hlučný, miláčik,“ tíšila pevným hlasom so silným americkým prízvukom syna.

Julia sa obrátila k Lovise. „Sľúbila som deťom halloweenske košíčky.“

„Čudovala som sa, prečo si v nedeľu tu.“

„Bola som hore a dokončovala návrh pre... špeciálnu klientku, ale v skutočnosti som prišla preto, aby som sa tu stretla s deťmi. Nevídam ich už tak často, ako keď som bývala v Halleholm Hall. Stále sa vyhýbam Reubenovi. On a ja si nikdy nebudeme rozumieť, ale ak budeme jeden druhého obchádzať, aspoň sa nebudeme